

ARCKÉPEK

Dretzky Katalin – Pécsvárad

A portrét készítette: Gállos Orsolya

SZOLGÁLNI - SZOLGÁLTATNI

1964-ben, érettségi után jött Pécsváradra a szomszédos Hidasról. Azóta a Zengő-alji városban dolgozik, itt ment férjhez, itt nevelte fel három gyermekét. Húsz éve a helyi Fülep Lajos Művelődési Központ igazgatója és Pécsvárad kulturális arculatának egyik fő formálója.

Az útravaló

A soknemzetiségű Hidason született, sváb és székely osztálytársak között cseperedett fel. Fontos útravalót kapott a szülői háztól: lengyel háborús menekült édesapjától az érzékenységet tanulta a toleranciára és a világ sokféleségének elfogadására.

Dretzky Félix azon százezer lengyel menekült egyike volt, aki hazájának összeomlásakor, 1939-ben a mi hazánkban talált menedéket. A lengyel nemes elődöktől, a varsói felső tízezer köréből származó apa a világra való szabad kitekintésre tanítja majd gyermekeit Hidason, az ötvenes években. Édesanyja Radnóti Katalin Tolna megyei földbirtokos leánya, akinek tolnai német származású családja Magyarország mellett tesz hitet a háború legnehezebb éveiben.

Amikor Dretzky Félix és Radnóti Katalin családot alapít, már készülnek a kulákkisták, és a család anyai ága is földönfutóvá lesz. Radnóti-nagyapa kulálkként börtönbe kerül, kis híján menekül meg az akasztófától. Angyal-dombi mintagazdaságából szocialista állami gazdaság lesz.

A Dretzky-család Hidason kapaszkodik meg, az apa, az egykori varsói aranyifjú a helyi bányában keresi a kenyeret. Három gyermeket nevelnek: Katit, Lygiát (aki Sienkiewicz hősnőjének nevét viseli) és Gyurit.

Külön tanulmányt érdemelne annak bemutatása, hogyan vészték át ezek a családok a teljes kifosztottság és kiszolgáltatottság éveit. A családi fotókat szemlélve, visszaemlékezéseket hallgatva úgy tűnik, Dretzkyék azokat az értékeket, normákat őrizték tovább, amelyeket hazulról hoztak. Mi más őrizhettek volna? Katalin megtanulja apjától a lengyelek és a többi közép-európai nép őszinte történetét valamint a kirándulások, a rendszeres sport, a sízés és a hegymászás iránti szenvedélyt.

Mire először feljuthat a Tátrába, kívülről ismeri annak csúcsait és ösvényeit. Amikor 1958-ban először lehet Lengyelországba utazni, Dretzky Félix Kati lányát viszi magával a lengyel nagymamához, aki túlélte a varsói felkelést.

A könyvtároslány

Bonyhádon, a Perczel Mór Közgazdasági Technikumban folytatta középiskolai tanulmányait.

Katalint praktikus végzettséget adó iskolába járatják, ő viszont bedolgozik a hidasi községi könyvtárba, és elvégzi az alapfokú, majd Pécsen a középfokú könyvtárkezelői tanfolyamot. Katalógizáló, rendszerező hajlama később sem hagyja cserben, idővel helytörténeti gyűjtemény alapjait veti meg

Pécsváradon. Érettségi után Szombathelyre készült könyvtár-népművelés szakra. Nem veszik fel, és majd évtizedek múlva már országosan ismert szakemberként szerez papírt arról, aminél amúgy a mestere.

A kozármislenyi évek

Huszonegy éves, amikor egy számára ismeretlen baranyai faluba kerül. Megszűnik a pécsváradai járás, vele a járási könyvtár, és Katalint Kozármislenybe helyezik az ottani kultúrház és könyvtár élére. Az addigotól teljesen eltérő munkát kell végeznie. Egyszemélyben vezetője és munkatársa a kultúrháznak, az irodában elhelyezett matracon alszik, majd a gépházban alakítja ki a lakását.

Ezek az önállósulás, a képességekre, lehetőségekre való rácszmelés évei. A kultúrház a Pécs környéki Kozármisleny közepén, a régi és az újfalú között épült fel. Katalin derűje, szervezőkészsége mihamar odavonzza a helység fiataljait. Ifjúsági klubot, irodalmi színpadot szervez és működtet, megszervezi szinte az összes hagyományos művelődési alkalmat, formát, tevékenységet. Kirándulásokra, rendezvényekre viszi ifjúsági klubját, és a fiatalok valamint az idősebbek is méltányolják munkáját: 1967 áprilisától 1969 novemberéig tartott a kozármislenyi időszak. Utána vagy húsz igazgató "keze alatt" zilálódott szét az, ami Katalin idejében létre jött.

Kígyós Sándorral

Kígyós Sándor hívására tér vissza Pécsváradra, éspedig a Művelődési Házba, 1969 novemberében. E sorok írója is itt dolgozik ekkor friss tanári diplomájával, és két éven keresztül munkatársa Dretzky Katalinnak.

Barátságuk korábról, egy 1967-es közös tátrai utazástól datálódik, és tart a mai napig. Összefonódik a pécsváradai Művelődési Házal, az ott együtt létrehozott közösségekkel: a hatvanas évek végének ifjúsági klubjával, az 1981-ben megalapított Pécsvárad Várbaráti Körrel.

"Itt akkor olyan műhelymunka folyt, a népművelés újfajta értelmezésén alapuló program volt kialakulóban, ami országos szakmai figyelem középpontjában állt" - írja szakmai önéletrajzában Dretzky Katalin. - "A helyi örökséget, a helyi hagyományokat figyelembe véve, esetenként az akkori kultúrpolitikai elvárásokat figyelmen kívül hagyva, egy nyitottabb felfogásban, a helyi érdekeket, kulturális szokásokat figyelembe véve, új közösségeket is létrehozva dolgoztunk, és kapcsolódunk a szűkebb régió túl országos jelentőségű programokhoz is."

Hatvanas évek - Pécsvárad

Érdekes, gazdag évek következnek azokkal a huszoneves kollégákkal, barátokkal, akik ekkor, a hatvanas évek végén megfordulnak a pécsváradai művelődési ház környékén. A fő vonzerő Kígyós Sándor, a ház igazgatója, a gazdag és színes egyéniség, aki ekkor, 1968-ban kezdi szobrászpályáját. Érdeklődése azonban kiterjed a művészetek többi ágára, a társada-

lomtudományokra, a hatvanas évek magyar valóságára is.

A ház munkatársai között ezekben az években megfordul Kárpáti Gábor, Pólon Erzsébet, pályáját itt kezdi Welder Ferenc. Az ifjúsági klub, az irodalmi színpad tagja a hetvenes évek elejéig Pitti Zoltán.

A társaságot, szűkebb, szélesebb baráti kört huszoneves fiatalok alkotják, köztük Dretzky Katalin és e sorok írója is. Gyakran gyűlnek össze Kígyósék lakásán, a beszélgetések mindig érdekfeszítők. Életkoruknak és magának a korszaknak is központi kérdése és tétje a tudás megszerzése, a megismerés folyamata. A feladat nem oly magától értetődő, mint manapság, az Internet korában. A tudás megszerzéséért erőfeszítéseket kell tenniük. A tudás megszerzése és birtoklása nem egyszer kockázattal jár. Eleve nem létezik még a dolgokról való egyenes, nyilvános beszéd.

Azt akarják megtudni, miben élnek. Az őket körülvevő világot akarják értelmezni: a jelenségek (gazdasági reformok, Prága 1968, a Rajk-per) mögé próbálnak hatolni, megfejtetni azokat az éveket, amelyeknek szüleiik áldozatul estek. Azokat az erőket, amelyek a kor szellemi mozgalmait túrik vagy tiltják.

A törekvés akadályokba ütközik, hiszen a korabeli hivatalos Magyarország a lényegbe vágó kérdésekre a választ megkezdte vagy egyenesen megtagadta. A tudás megszerzése tehát éveket, szinte évtizedeket vett igénybe. E folyamatban rendkívüli segítséget nyújtottak egymásnak az ehhez hasonló baráti közösségek. Nem véletlen, hogy a Kígyós Emlékkör szervezésében ma is rendszeresen találkoznak - és beszélgetnek egymással. Értelmezik, ami történt és történik. Jelenlétük, véleményük felmutatására több formát választanak akkor, a hatvanas évek végén. Katalin valamennyi esetben szervezőként dolgozik a háttérben. Az egyik ilyen forma a Pécsváradi Irodalmi Színpad, amit Havas Gábor vezet. Politizáló, vitatkozó műsorokkal lépnek fel, és aratnak sikereket a visegrádi országos találkozók, Budapesten, az Egyetemi Színpadon.

Képzőművészet

A másik tevékenységi kör a képzőművészettel kapcsolatos, és nemcsak Kígyós Sándor szobrászkodása folytán. Ha az imént a megismerés nehézségeiről beszéltünk, emlékeztetnünk kell arra, hogy a magyar szellemi élet első áttörései éppen a képzőművészetben jöttek létre e korban.

A pécsváradi művelődési ház teret ad Lantos Ferencnek és tanítványainak. Előbb, 1968 őszön a mecseknádasdi tájházban kialakítandó művésztelepről folynak a tárgyalások. Ennek gazdája volna a pécsváradi művelődési ház. Később a Lantos-tanítványokból alakuló Pécsi Műhely tagjai, az azonos korosztályból való Pinczehelyi Sándor (rajzsakkört vezet Pécsváradon 1968-ban), Kismányoki Károly, Halász Károly, Szíjártó Kálmán, Ficsek Ferenc kapnak sok támogatást a pécsváradi művelődési háztól - ahogy arról monográfusuk, Aknai Tamás, egy ideig pécsváradi lakos, e baráti és szakmai kör tagja is megemlékezik. (A Pécsi Műhely, Jelenkor, 1995).

A kapcsolatok pedig épülnek tovább a pécsi és más hazai képzőművész-körök felé, a hatvanas évek végének legprogresszívebb magyar alkotóihoz is, mint pl. Keserű Ilona, Bak Imre, Nádler István, Bocz Gyula megismeréséhez.

Az irodalmi színpad révén olyan műhelyekre nyílik rálátásuk, mint pl. Halász Péter együttese 1970-ben vagy a Debreceni Irodalmi Színpad, a tatabányai Munkásszínpad.

A tiniklub

E nagy tendenciák mentén persze zajlik az akkor 3000 la-

kosú Pécsvárad nagyközség kultúrházának mindennapi élete, amelyben Dretzky Katalin művészeti előadó minőségben tevékenykedik. Szakkörök, egyesületek, amelyek ma is léteznek, előadások, koncertek, kiállítások szervezése, lebonyolítása mellett ezen időszak egyik legértelmesebb vállalkozása a pécsváradi Tiniklub. Vezetője leghosszabb időn át Dretzky Katalin - egy, másfél évig e sorok írójával és Pólon Erzsébettel közösen. Pinceklubjuk volt a művelődési ház színpada alatt, volt zenekaruk és ötórás teáik vasárnap délutánonként. Továbbá egy rozzant magnójuk a kor beatzenéjével. A klubnak közösségformáló hatása a mai napig észlelhető a kisváros társadalmában. Azok a közös évek egy életre szóló összetartozás érzésével, az egymás iránti elkötelezettség tudatával vértették fel a klubtagokat - akik közül sokan kötöttek házasságot klubtársakkal, akiknek ma tizen-, huszoneves gyermekeik vannak.

Az együttlétek, a közös kirándulások, a jóízű beszélgetések mozgatója Dretzky Katalin, aki a klubtagokkal is megízlelteti a tátrai sízések, túrázások örömét.

Család és közösség

A hetvenes évek elmozdulást hoznak a pécsváradi művelődési ház körül kialakult közösségekben: Kígyós Sándor egyre inkább a szobrászatnak szenteli magát, mások is a szakmai karrierjüket építik, vagy családot alapítanak. Felnőtté érnek a hatvanas évek húszévesei.

Dretzky Katalin 1972 májusában köt házasságot Sárközi Istvánnal, aki a mai napig támasza, biztos háttere az egész embert kívánó munkához. Megszületik András, Kata és 1984-ben Gergő. Katalin 1976-ig a gyecs révén a családjának él - viszont kismama-klubot alakít a hasonlóképp gyecs-en lévő pécsváradi fiatalasszonyokkal, akik voltaképp a korábbi ifjúsági klubokból lépnek e felsőbb, felnőtt osztályokba.

Az igazgatónő

Amikor Kígyós Sándor 1976-ban Pécsre, a Tanárképző Főiskolára megy oktatni, helyébe a szakhatóságok és a helyi vezetés Dretzky Katalint nevezi ki az 1971 óta Fülep Lajos nevet viselő művelődési ház élére - ma is ezt a feladatot látja el. Elfogódottan foglalja el az akkor már országos tekintélyű Kígyós helyét. Nem a látványos akciók embere, azok majd később következnek. Eleinte inkább rendszerező, katalogizáló képességeit érvényesíti.

A szó szoros értelmében átveszi a házat, és tudatosan támogatja az abban működő programokat, a már létező hagyományokat. A hetvenes évek végén Baranya megyében egyedül csatlakoznak a Nyitott Ház programjához: a társadalmi változásokra való friss reagálást, a művelődési házak szolgáltató valamint információs központ jellegét a mai napig érvényesítik.

Szolgáltatóház

Van aki doktori címet szerez belőle, van aki csinálja és úgy professzora a dolognak. Dretzky igazgatósága alatt fokozatosan bontakozott ki a Fülep Lajos Művelődési Központban a komplex szolgáltatóház.

Nevezhetjük ezt kulturális, közösségi háznak, a város házának. Itt szervezik Pécsvárad kulturális programjait illetve helyet adnak azoknak, működtetik a művészeti csoportokat, egyesületeket, klubokat.

Havonta rendeznek képzőművészeti kiállításokat, főként a környék alkotói, az itt aktuális témák számára. Évente közel

300 alkalommal adnak helyet külső rendezvényeknek. Hirdetéseket vesznek fel a megyei és a helyi lapokba, fénymásolást végeznek, idegenforgalmi információkkal szolgálnak.

Mindezt végzi három népművelő és további négy munkatárs napi 12 órás nyitvatartással. Mulatságos, hogy kívülről időről időre vitát provokálnak arról, szükség van-e erre a munkára. Nem kellene-e bezárni a kultúrházat, amelyben úgy mond, "úgysem csinálnak semmit". Mulatságos az is, hogy a másutt elszórt pénzt az ilyen intézményen akarja leverni bizonyos bürokrata gondolkodás.

Nem érdekes, csináljuk tovább, ami a dolgunk - szokta volt mondani ilyenkor az igazgatónő. És fölveszi az újabb terhet, újabb feladatot. Húsz éve, újra meg újra.

Közösségek

Olyan együttesek megalakulásához és létéhez adott segítséget, mint a Töttös Sándor vezette Zengővárkonyi Hagyományörző Népieggyüttes, a Női Kamarakórus, a Tűzoltóegyesület Fűvősenekara - valamennyi ma is virágzó amatőr-együttes, szerves része Pécsvárad és környéke kulturális életének.

Baranya megye művelődési házai közül elsőként ismerték fel és támogatták a 80-as évek elején a civil társadalom szerveződéseit. Miközben szakmai viták folytak az egyesületek megjelenéséről és elszaporodásáról, a Fülep Lajos Művelődési Központ falai között 1981 novemberében megalakult a Pécsvárad Várbaráti Kör. Alapítótagja és egyesületi titkára Dretzky Katalin, a mára 300 tagú civil szerveződés egyik fő mozgatója. A várbarátok ugyancsak a ház falai között emelték fel szavukat több ízben is Pécsvárad építészeti arculatának megvédéséért, és a hetvenes években elkezdett "falurombolás" megállításáért.

Ott volt mindig a vár érdekében vívott csatározásokban is, amelyek folyamánként 1988-ban befejeződött a pécsvárad vár műemléki rekonstrukciója, a Várbaráti Kör tagjai pedig több száz pécsváradival együtt kitakarították a Szent István-műemléket a bozótból és a szennyből. Katalin ott volt valamennyi nagy munkán: szervezte és végigdolgozta azokat. A megújult történelmi emlékhely azután új helyszínt kínált a kulturális programoknak, és ide is áttevődött a Művelődési Ház tevékenysége.

További életképes egyesületek keltek szárnyra a művelődési ház falai közül: a Pécsvárad Német Barátság Egyesület, amely 1996-ban önálló klubhelyiségre tett szert. Igen virulens az 1992-ben alakult Pécsvárad Nyugdíjas Klub, amit a ház régi munkatársa, Kárpáti Kovács Zita alapított, felismerve a nagylétszámú idős korosztály adta feladatokat, és vezet jelenleg is.

Vagyis a recept a régi: a Dretzky Katalin vezette ház munkatársai készen állnak a település lakóitól érkező kérések fogadására és teljesítésére. Nem kampányok és dívatok vagy a mindig másokat ugráltató semmittevők szerint, hanem az emberek valós szükségletei alapján.

Kell-e mondani, hogy a nyolcvanas évek végén alakuló hazai pártok is a falak között bontogatták szárnyaikat. Persze megszólították, azaz többnyire felszólították a ház igazgatóját és dolgozóit a mellettük való pártos kiállásra, és nem titkolták neheztelésüket, amikor ezt nem kapták meg. A Dretzky Katalin vezette ház túl tudta élni a politikai szenvedélyek tombolását. Itt ma is mindenki részese a rendelkezésre álló szolgáltatásokban, korra, nemre, felkerezetre, pártállásra való tekintet nélkül - pusztán állampolgári vagy inkább emberi jogon.

A nagyrendezvények

Az országos nagyrendezvények általában többet jelentenek egy-egy szakma prezentációjánál, találkozóinál. Fontos szerepet töltenek be egy kisebb település, esetünkben Pécsvárad értékének, hagyományainak felmutatásában.

Ilyen a régi kálomista búcsút felelevenítő Pécsvárad Leányvásár, amit 1966 óta rendeznek minden páros évben. Végiggondolni is szédítő, de Dretzky Katalin a 30 év alatt szervezője volt valamennyi, így a legutolsó, jubileumi találkozónak is, 20 éve pedig a fő szervezője. Ezalatt a Leányvásár egyre közelebb került a népszokás eredeti forrásához: lényege a falusi hagyományörző együttesek találkozója. Ezt a Művelődési Ház gárdája eleven vásári mulatsággá varázsolja, ahol az együttesek valóban jól érzik magukat. Valóban találkozó, szemle, vásározó, ismerkedési alkalom ez. Külön érdeme a Leányvásárnak, hogy valóban itt vannak azoknak a sárközi és mecseki református magyar falvaknak az együttesei, amelyekből a nagyszülők hajdan részt vettek a régi Lukács-napi Leányvásárokon, netán itt választottak párt maguknak.

A 30 együttest, 50 kézművest, pécsvárad borok utcáját megszervező hét fős stáb két évente felülmúlja önmagát. Páratlan évek őszén hasonló, kisebb rendezvényt szervez, a Gesztenyeszüretet.

Ezekkel a nagy munkákkal a Dretzky Katalin vezette csapat eltalált olyan szakmai műhelyekhez is, mint a Magyar Néptáncszövetség, amely ide hozza egy ideje országos találkozóit, hiszen itt biztos szervezésre, érdeklődő közönségre számíthatnak.

A hely felmutatása

Aki valóban benne él egy település életében, márpedig Katalin benne él több mint 30 éve, az ismeri annak rejtett kincseit, értékeit. És aki a közművelődés, a kultúraközvetítés avatott papja, az mindezt közkinccsé is akarja tenni. Az oda akarja hívni a szépségekhez a többi embert is. A szomszéd utcából és messze földről is.

Ez munkálhat őbenne is, amikor erejét nem kímélve vállálja és megszervezi a következő feladatot is: pl. 1995 decemberétől az ő hét fős stábját működteti a Művelődési Házhoz épült városi Sportcsarnokot is. A vár megnyitása után már az új önkormányzat kulturális bizottságával, Apaceller József zeneiskolai igazgatóval és a sorok írójával - 1992-ben megindítják a Szent István Napok nyári rendezvénysorozatát.

Augusztus 15. ugyanis Pécsvárad katolikus búcsúja, ezen a napon kezdődnek azok a kulturális rendezvények a várban és a művelődési házban, amelyek első sorban a Pécsváradon élő alkotókat hívatottak bemutatni. A program Szent István Napján zárul a várbéli szobor megkoszorúzásával és a Városháza előtti téren a Dretzky Katalin által kitalált és rendkívüli népszerűsége szert tett augusztus 20-i utcabállal. A város igazi népnépszerűvel.

Hegyközségek és egyéb fontoskodások ide vagy oda, a pécsvárad borok szemléjének ötlete is Katalin igazgatónő fejéből pattant ki. Meg a pécsvárad borutca elképzelése is. A helyi borosgazdák számára, akik méltó helyére szeretnék emelni Pécsvárad borkultúráját, a Művelődési Ház rendez meg évente, a város védőszentjének, Szent Györgynek napján a borversenyt. Az őszi vásárokon pedig a borok utcáját.

Várossá válás

Amikor Pécsvárad 1992-ben városi rangjának helyreállításáért folyamodott, sokat nyomott a latban mindaz, amit eddig felsoroltunk. A művészeti együttesek és a helyi hagyományok ápolása. Az önálló kulturális intézmények, mint a Pécsvárad

Zeneiskola, amely tanfolyam formájában ugyancsak a művelődési házban kezdődött az 1968-as évben.

Az 1980-as évek második fele a hazai civil társadalom megerősödésével egyre több feladatot rótt erre a munkatársi gárdára is. Ugyanis nem pótcselekvésekkel foglalkoztak, hanem azzal, amire Pécsváradon szükség volt. Munkájukkal egyre gyakrabban lettek az új városi vezetés partnerévé. Ez az együttműködés még intenzívebbé vált 1990 után, az önkormányzati időszakban, amikor Dretzky Katalin magától értetődően lett az önkormányzat kulturális bizottságának tagjává.

A munka ezzel már nem egy bizonyos kultúrházon belül szerveződik, hanem a nagyobb, önkormányzati képviselői gárdával is meg támogatva, immár a várossá rehabilitált település léptékében.

Ennél fogva a tevékenység minősítése is átalakul. Amennyiben az információ felértékelődik, amennyiben fontos egy település megjelenése, imídze, amennyiben egyre több alkotó (humán, műszaki és menedzser-) értelmiségi vesz részt Pécsvárad város önkormányzati igazgatásában, úgy értékelődik a maga helyén az a munka, amit Dretzky Katalin végez, és az az intézményarculat, amit évtizedek alatt létrehozott. A pécsváradai képviselőtestület java része meg is fogalmazza elismerését, helyi kitüntetéssel, pályázatának kedvező elbírálásával, és azzal, hogy újra meg újra igényt tartanak a munkájára.

A Hírmondótól az Internetig

Az önkormányzatiság meghozta az önálló helyi újság iránti igényt: ennek központja is a Művelődési Ház lett, ahol korábban is szerkesztettek pécsváradai műsorújságot. Mondani sem kell talán, hogy a ház egykori vetítőjében rendezkedett be a Városi Televízió és a képtársulat műhelye. 1996 őszére pedig megjelent az Internet egy Soros-pályázat eredményeként, és a sorok írása közben kerül fel Pécsvárad honlapja azaz a home page a világhálózatra.

Kultúráközvetítés, szervezés és tájékoztatás értelmezéséről, a szolgálat filozófiájáról beszélünk tehát, még mindig munkáról és felsorolhatatlanul sokféle tevékenységről, miközben Dretzky Katalin portréját próbáljuk megformázni.

Idegenforgalom

Az ő esetében természetes, hogy mivel szereti az utazást, kollégáival együtt készségesen szolgál Pécsvárad idegenforgalmi információival az ideérkezőknek. Van, hogy azt bővebben és gazdagabban megkapják, mint a legfőbb turisztikai attrakció, a vár területén.

Amellett hogy a házban hozzáférhetőek a helyi vendéglátóhelyek címei, a környék és a hely programajánlatai, a Művelődési Ház gyakorta szerepel kiadványok pl. a Tájak-Korok-múzeumok füzet kiadójaként. Hogy valamennyi helyi és témájában érdekes baranyai kiadvány megvásárolható a művelődési házban, szinte természetes. Miközben - mivel "nem éri meg" - az utca túloldalán bezárt a helyi könyvesbolt.

Hogy Dretzky Katalinnak hogyan s miért éri meg helyi könyvek árusítása, borosgazdák, éttermek, falusi vendéglátóhelyek továbbá Szent István és Asztrik Pécsváradjának reklámozása, további bonyolult elemzést igényelne.

A jelenség személyiségfüggő. Visszautalnék a családi örökségre: értékismeretet, toleranciát, szolgálatot tanult a szülői házban és népes családjában. Ritka jelenség mai világunkban. Története nem a meggazdagodásról szól. Miközben körülötünk minden az egyéni érvényesülést hirdeti, Dretzky Katalin másokért, családjáért és a pécsváradiakért éli napjait. Zavarba

ejtő ez a tény, de egyelőre nem tudok pontosabb definíciót erre a jelenségre.

A munkatársak

A házhoz szegődő fiatalokból az évek folyamán remekül összedolgozó, egymással szolidáris, egymást segítő gárda alakult ki. Kárpátiné Kovács Zita másfél évtizede dolgozik a ház munkatársaként, fő profilja a humán szolgáltatások, mint az egészségügy, a nyugdíjasok. A hat éve itt dolgozó Patonai Attila a számítógépes területet gondozza, a mai tizenévesek számára rendez közösségi alkalmakat - nehezebb feltételek mellett, mint elődei tették huszonöt-harminc évvel ezelőtt. Mindhárman művelődésszervezők, kulturális menedzserek, akik ha kell, széket, installációt cipelnek. A nagy munkáknál eltűnik, ki a főnök a házban, kinek van diplomája és kinek "csak" szakmunkás-bizonyítványa. A hét ember, ki-ki a maga helyén fantasztikusan tud együtt dolgozni. Hogy mindebben mennyi az elsőszámú vezető szerepe, mennyi éve, munkája, csüggedése és kitartása fekszik a dologban, csak sejtéseink lehetnek.

